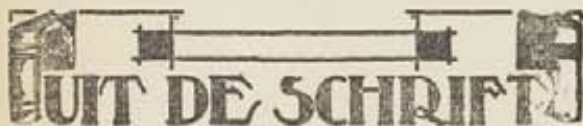

neemt niet weg, dat ook Abraham zich wijdt aan zijn God. Hij doet dat als met God verzoende. Intusschen is hij hier de vertegenwoordiger van het buitengewone priesterschap, dat met het oog op die verzoening, n.l. tot de voorafbeelding daarvan door God, is ingesteld. Daarom is hij hier de mindere tegenover Melchizedek.

In Melchizedek eert Abraham het resultaat van het werk Gods, waartoe hij als vader van Levi, zelf middel is.

Men brenge hier tegen niet in, dat wij met zulk een theologische redeneering ideeën van latere christelijke dogmatiek indragen in de hoofden en harten van oud-oostersche vrome menschen. Want we beweren niet, dat Melchizedek en Abraham hun ontmoeting in het Koningsdal besproken hebben, alsof ze, gelijk wij, den brief aan de Hebreërs gelezen hadden. Maar dat is geen achterstand van hen bij ons. Integendeel! Zij behoefden zulke beschouwingen niet te houden. Zij leefden in hetgeen ze deden. Zij beleefden, hetgeen wij slechts bij benadering kunnen verstaan uit den brief aan de Hebreërs. Voor ons zijn dus beschouwingen noodig. Maar daarmede bereiken we nog niet de volle levensintensiteit, waarmede Abraham deze dingen deed. Hij zag Melchizedek voor zich staan en eerde in hem zijn God.

J. H. KROEZE.

UIT DE SCHRIFT

Ik ben der wereld gekruisigd.

Maar het zij verre van mij dat ik roemen zou, anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus; door hetwelk mij de wereld gekruisigd is, en ik der wereld.

Gal. 6:14.

Van mij echter zij het verre te roemen, anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus, door hetwelk mij de wereld gekruisigd is, en ik der wereld.

Gal. 6:14.

(Vert. Prof. Greijdanus, K. V. — Serie Kok, Kampen.)

De apostel Paulus heeft eerst gezegd: „Mij is de wereld gekruisigd”. De wereld naar haar zondige begeerten, naar haar innerlijke strevingen zelf het leven te bouwen en de toekomst zich te veroveren is hem geëxcommuniceerd op Golgotha. Daar heeft God gezegd: „Uit haar worde geen vrucht meer in der eeuwigheid”. Daarom zoekt de apostel ook niet meer den roem der wereld. Dat heeft hij een keer gedaan als Farizeër. Maar dat is nu voorbij. Hij zoekt nu de wereld als wereld van God om in die wereld in Christus' krachten te leven uit een waar geloof, naar de wet Gods, Hem ter eer. Want dat is de wereld, die God op Golgotha voor eeuwig heeft aangenomen toen Hij Christus kroonde met eer en heerlijkheid, en Hem deed zitten aan Zijn rechterhand. En hij roemt nu in het kruis van Christus, want door Christus' kruis is die nieuwe wereld van Gods herschepping er gekomen.

De wereld is hem gekruisigd. Maar er is ook een andere kant. Hij is der wereld gekruisigd. God heeft op Golgotha de wereld geoordeeld, haar verstooten, haar geëxcommuniceerd. Maar de wereld heeft op Golgotha Christus verworpen, uitgestooten, prijsgegeven. En toen zij Christus uitwierp, en uit haar midden voor eeuwig excommuniceerde, heeft zij ook de Zijnen verworpen en verstooten.

De apostel zegt dus: „Op Golgotha is mij gebleken, wat ik van de wereld te verwachten heb. Zij heeft mij reeds gekruisigd. Op dien dag ben ik al geëxcommuniceerd geworden. Op Goeden Vrijdag heeft zij haar oordeel over mij al geveld. Ik behoef niet meer te raden, wat ik van de wereld te verwachten heb. Ik moet ook niet denken, dat het met haar vijandschap nog wel wat mee valt. Ik mag mij daaromtrent geen illusies maken. Ik heb haar doemvonnis reeds ontvangen. Op Golgotha heeft God gezegd tot deze wereld: er uit! Maar op dienzelfden dag heeft zij ook tot mij gezegd: er uit! De wereld is mij gekruisigd. Zij is mij reeds een verdoemde wereld. Maar ook: ik ben der wereld gekruisigd. Ik ben reeds haar geëxcommuniceerd. De littekenen des Heeren Jezus, die Paulus in zijn lichaam draagt, worden verklaard uit wat op Golgotha gebeurd is. Zij bewijzen nu de excommunicatie „dezer” wereld.

Ik, zegt de apostel, die uit een waar geloof, naar de wet Gods, Hem ter eer wil leven. Ik, die in deze wereld door de kracht van Christus' opstanding weer de wet zoek om naar den stijl der wet het leven te bouwen. Ik, die weer gansch inwendig begeer God te dienen. Ik ben der wereld gekruisigd. Dat begeeren, dat streven van mij als nieuwe mensch, herschape naar het evenbeeld van Christus, dat sterven en zoeken heeft deze wereld al geoordeeld. Zij heeft er mij al om geëxcommuniceerd. Zoo begeert zij mij niet. Zoo mag zij mij niet zien.

De Joden zijn er mee begonnen met deze excommunicatie. Immers het kruis van Christus ontnam hun allen zelfroem. Want het predikte dat ook de Jood niets is voor God, maar dat ook hij alleen leven kan van Gods genade, die hem weer be-

kwaamt om Gode te leven. Wat, zal de Jood niets zijn in deze wereld — weg met dien Paulus! En deze excommunicatie gaat verder, omdat deze wereld haar roem wil behouden zelf het leven te kunnen bouwen en te kunnen veroveren. En deze excommunicatie wordt consequenter naarmate haar begeerte consequenter wordt om het leven te veroveren. En wie denkt: het valt nog wel wat mee, die heeft Golgotha niet verstaan.

Zullen wij dan den roem in het kruis van Christus maar staken? Dan zal de wereld ons niet excommuniceren! Maar het zij verre van mij, dat ik roemen zou anders dan in het kruis van Christus. En de littekenen dan, die zoo'n pijn doen, en de slagen en de gevangnissen? Wel die zijn nu onzen roem bij God! Als de wereld mij excommuniceert om Christus' wil, dan ben ik op den goeden weg. De excommunicatie „dezer” wereld bewijst nu mijn communicatie met God en Zijnen Christus. De littekenen des Heeren Jezus profeteeren nu van mijn kroon met Christus. Want God heeft dezen Christus aangenomen. God heeft Hem getuigenis gegeven, dat Hij Gode behaagde. God heeft Hem met eer en heerlijkheid gekroond! En als het eigendom van mijn Heere Jezus heeft God ook mij aangenomen, en ook mij beloofd de schoone communicatie aan de bruiloft des Lams. En alleen door het geloof in Christus mijn Heer kan ik de excommunicatie dezer wereld verdragen. En al zou nu de gansche wereld tegen mij opstaan, ik zou nog roemen in het kruis van Christus! Al zou men mij binden en door het vuur doen gaan, ik zou nog roemen in het kruis van Christus!

De wereld zegt tot Christus: „er uit!”
God dondert „deze” wereld tegen: „er uit!”
Wie zal mij nu excommuniceren?
De wereld? God zegt dat zulks beteekent de kroon met Christus.
God? Hij zegt, dat dat beteekent de buitenste duisternis.

In het kruis zal 'k eeuwig roemen,
En geen wel zal mij verdoemen;
Christus droeg den vloek voor mij!
Christus is voor mij gestorven,
Heeft genâ voor mij verworven!
'k Ben van dood en zonde vrij!

H.

v. d. B.

KERKELUK LEVEN

De kerken in Synode saamgekomen. (IV.)

Het is wel een heerlijk beginsel en ideaal, dat in de woorden „de kerken in Synode saamgekomen” tot uitdrukking komt, maar dat van de Gereformeerde Kerken zelfs in ons kleine Nederland niet ten volle verwezenlijkt worden kan, ook niet wanneer wij alleen maar de kerkeraden, alle de ouderlingen (inbegrepen de dienaren des Woords) te zamen nemen. Slechts door afvaardiging kunnen alle onze kerken te zamen handelen en beslissen over onderlinge verhoudingen en gemeenschappelijke zaken.

Onze particuliere en generale Synodes zijn geene samenkomsten van kerken in Synodes, doch slechts samenkomsten of Synodes van kerkelijke afgevaardigden. Bij de classisvergaderingen hebben wij althans nog eene rechtstreekse afvaardiging door de kerkeraden, en eene (mogelijke) vooraangaande bespreking van het agendum, met later verslag van de vergadering in eene kerkeradenszitting. Doch bij particuliere Synodes hebben wij eene getrapte, en bij generale Synodes zelfs eene dubbel getrapte verkiezing of afvaardiging.

En evenmin als nu de Tweede Kamer der Staten-Generaal het Nederlandsche volk is, of eene vergadering van het Nederlandsche volk, maar slechts eene verzameling en bijeenkomst van door het Nederlandsche volk gekozen afgevaardigden, die zeer wel allerlei kunnen voorstellen en aannemen, waarvan het Nederland-sche volk eigenlijk weinig moet hebben, evenmin is eene afgevaardigden-Synode eene Synode van kerken in eigenlijken zin, en evenzoo kan zulk eene Synode van kerkelijke afgevaardigden zeer wel voorstellen en aannemen wat niet leeft in de kerken en niet in haar belang is, noch door haar gewenscht wordt. Onze Belijdenis, allerlei opnoemde wat niet met de Heilige Schrift gelijk gesteld mag worden, zegt dan ook: „noch de „Concilien, decreten of besluiten. Want alle menschen „zijn uit zichzelf leugenaars en ijdelers dan de ijdelheid zelve. Rom. 3:4; Ps. 62:10”, art. 7.

Dat zou gelden zelfs van wezenlijke kerken-Synodes. Maar het geldt niet minder van alle afgevaardigden-Synodes.

Dit systeem van samenwerking der kerken door afgevaardigden, dit stelsel van afgevaardigden-Synodes, brengt groote gevaren mede, gevaren van hiërarchie.

Allereerst, dat deze afgevaardigden zich los zouden denken en gevoelen van de kerken en van wat in haar leeft, om maar te handelen naar eigen inzicht en wenschen, als waren zij die kerken zelve, en als hadden zij maar te bepalen, wat die kerken hebben goed te vinden en te volgen.

Maar daarbij komt een ander gevaar.

Daarop werd reeds van ouds, zij het in ander verband en opzicht, door onze kerken gewezen, en dat geschiedt

telkens weer bij bevestiging van ouderlingen in hun ambt, wanneer het daartoe strekkende Formulier zegt: „Bovendien is het goed, dat bij de Dienaren des Woords zoodanige mannen tot mederegeerders gevoegd worden, ten einde daardoor uit de gemeente Gods te meer ge-weerd worde alle tirannie en heerschappij, die lichter kan inbreken, wanneer bij één alleen, of bij zeer we-nigen, de regeering staat”.

Dat wordt gezegd van kerkeraden.

Maar wanneer nu van elken kerkeraad slechts één lid ter generale Synode zou komen, zou dit eene samen-komst worden van meer dan 700 leden. En bij de parti-culiere Synodes natuurlijk een getal naar het aantal kerken in die synodale districten. Maar nu komen ter generale Synode uit ons land maar een 50-tal afge-vaardigden, afgezien van adviseerende leden, en afgezien van de afgevaardigden uit Duitschland, Indië, Zuid-Amerika. Dat is wel een klein getal; een 50 afgevaar-digden, bij 750 kerken.

Zeker, op zichzelf is 50 wel een betekenend aantal, 50 maal meer dan 1, maar tegenover het aantal kerken is 50 toch maar zeer weinig, en ten aanzien van het aantal belijdende leden al bijzonder weinig.

Wanneer bij zoo weinigen in de generale Synodes de regeling en beslissing over de onderlinge verhou-ding der kerken en der gemeenschappelijke zaken staat, hoe licht kan ook dan tirannie en heerschappij inbreken, die over 's Heeren kerken niet geoeft mag worden.

Ook dit moet door afgevaardigden en kerken bedacht worden, opdat de afgevaardigden te meer zich hoeden om maar niet als van de kerken onafhankelijken en boven haar staanden over haar te willen bepalen en beslissen, doch in nauwe verbinding met de kerken en met wat in haar leeft, te regelen.

Nu komt hier nog een gevaar bij, dat het te voren genoemde vergrooten kan.

De kerken hebben gezamenlijk allerlei zaken te regelen door deputaten. Wij behoeven maar te denken aan de Theologische School, aan de Zending, aan het verband onzer kerken met de Vrije Universiteit.

Niet weinigen van deze curatoren en deputaten zijn telkens ook leden der Synodes. En dan zijn deze ge-deputeerden ter Synode in meerdere qualiteit, wat voor de te behandelen zaken van beteekenis zijn kan. Als Synodeleden kunnen zij dan mede te oordeelen en te beslissen hebben over hetgeen zij in andere qualiteit zelve hebben verricht. En zij kunnen overigens als Synodeleden aanmerkelijken invloed op de behande-ling van zaken, waarbij zij in andere qualiteit nauw betrokken zijn, uitoefenen. Wij behoeven maar te denken aan de veroordeeling betreffende het gaan van Ds K. van Dijk naar Wonosobo door de Synode van 1933, welke veroordeeling door die van 1936 terug-genomen moest worden, en teruggenomen is, doch met de zelfverontschuldiging, dat hier veroordeeling had plaats gevonden „uit verklaarbaar misverstand”, Acta, art. 149.

Dit gevaar wordt ook vergroot, wanneer ter synodale vergadering gedurig dezelfde personen afgevaardigd worden, zoodat op Synode na Synode telkens weer in aanzienlijke getale dezelfde leden verschijnen, vooral dienaren des Woords, maar ook wel ouderlingen.

Dezen kunnen zich dan gaan gevoelen als de man-nen, die de kerken vertegenwoordigen, en als de leiders der kerken. En wat dan op de eene Synode besloten is, kan te moeilijker op eene andere teruggenomen worden, ook wanneer dit noodig zou zijn, omdat het eenige veroordeeling van eigen vroeger doen zou kunnen in-sluiten.

Zijn zij daarbij dan bovendien deputaten van eene vorige generale Synode, dan wordt dit gevaar van overheersching der kerken door weinigen nog weer te meer te duchten.

Dit komt evenwel niet, omdat die afgevaardigden zelve meer bloot liggen voor de verkeerdheid om te staan naar hiërarchische overheersching, dan de andere ambtsdragers en geloovigen. Maar, zooals Dr A. Kuypert zeide in een tevoren van hem gegeven citaat: „de zucht toch, om den hiërarch te spelen, schuilt... in elks hart”. God heeft ons als koningen geschapen. En nu de zonde ons verdorven heeft, willen wij, ook ondanks weder-barende genade, toch dien koningsdrang doen gelden zelfs in verkeerden zin.

Wanneer alle afgevaardigden ter Synode tot de aller-heiligsten mogen behooren, geldt toch ook van hen, wat onze Catechismus zegt, dat „ook de allerheiligsten, zoo-lang zij in dit leven zijn, maar een klein beginsel (hebben) dezer gehoorzaamheid”, d.i. van het waarlijk in volle heiligheid leven naar Gods geboden, dus ook wanneer zij ter Synode zijn.

Daarom kleven aan het systeem van afgevaardigden-Synodes gebreken en zijn daar gevaren, die, zoowel door de afgevaardigden als door de kerken, steeds voort-oogen gehouden moeten worden.

En al kan het systeem zelf van afvaardiging niet vervangen worden, zullen zoovele kerken met elkander hare gemeenschappelijke zaken regelen en hare onder-linge verhoudingen bepalen, zoo kan toch dat systeem op verschillende wijzen toegepast worden. Er kan en behoort naar eene wijze van werking van dit systeem gezocht te worden, waarbij in meerdere of mindere mate die gebreken en gevaren wel niet weggenomen worden, want dat is niet mogelijk op deze aarde, maar toch naar vermogen verminderd.

Daarover echter een anderen keer.

S. GREIJDANUS.

De Ame
Schilder.

In de A
enkele ste
zijn spreke
en ander v

Ds D. Z

weekblad,

weer voor

zoowel in

onraad rull

geeft, dat

bijvoorbeel

niettegensta

malen ge

waren, d

Ik heb d

us uit er

gemeene g

stelling v

broeders, d

leer was.

Maar ik

geblazen h

van de Th

zoals de

verschijne

komt we

dien we

hartelijk:

roepen.

Ik betref

kaansche

in 't minst

Daarop is

jaar schree

een jaar la

dat we Dr

naar hem

meene graf

Ds E. va

van de An

vorige wee

der stuk

een schilde

is niet mo

bij ons in

Dr K. Schil

stukken, b

de profess

naar zijn

straal was

licht wierp

tegenover

Schilder, d

den auteu

Vrijdag

de League

met het or

denis.

De spreke

paradox, d

had gezet

ideeën hen

in den ko

kennen als

geschriften

een ruim

een hoeds

in wiens li

maar als v

als de gas

Cosmopolit

dacteur; b

Toen na

En maal

Hij deed

de Zelfope

dat om ge

geschieden

licht werp

Christus b

op "Christ

een enkele

draak staa

tusschen b

Nieuwe Ve

lijn: niet

varen. In

om Christi

moeten in

Bij het in

kwesties z

Christus g

geschieden

en David.

Het wonde

willen het

niet. Bij e

de aandacl

de klok sti

die meer

Wel zal d

zijn wonde

Gods kind

Christelijk

Het doe

Nog onk

't Was o

erlingen in hun
Formulier zegt:
aren des Woords
gevoegd worden,
iots te meer ge-
appij, die lichter
of hij zeer wei-

id slechts één lid
dit eene samen-
En bij de parti-
naar het aantal
ar nu komen ter
een 50-tal afge-
eden, en afgezien
nd, Indië, Zuid-
een 50 afgevaar-

eekeend aantal,
iet aantal kerken
aanzien van het
veinig.

generale Synode
derlinge verhou-
lijke zaken staat,
chappij inbreken,
nd mag worden,
kerken bedacht
neer zich hoeden
afhankelijken en
illen bepalen en
net de kerken en

dat het te voren

allerlei zaken te
maar te denken
Zending, aan het
universiteit.

m deputaten zijn
tan zijn deze ge-
ualiteit, wat voor
nis zijn kan. Als
oordeelen en te
andere qualiteit
en overigens als
op de behande-
e qualiteit nauw
hoeven maar te
de het gaan van
de Synode van
van 1936 terug-
men is, doch met
oordeel had
verstand", Acta,

neer ter synodale
nen afgevaardigd
telkens weer in
verschijnen, vooral
ouderlingen.

elen als de man-
en als de leiders
ynode besloten is,
genomen worden,
mdat het eenige
i zou kunnen in-

putaten van een
dit gevaar van
inigen nog weer

e afgevaardigden
rkeerdheid om te
ng, dan de andere
als Dr A. Kuyper
citaat: „de zucht
lt... in elks hart".
En nu de zonde
ondanks weder-
rang doen gelden

ynode tot de aller-
ook van hen, wat
lloerheiligsten, zoo-
en klein beginsel
van het waarlijk
geboden, dus ook

n afgevaardigden
aren, die, zoowel
erken, steeds voor

afvaardiging niet
ken met elkander
en en hare onder-
toch dat systeem
orden. Er kan zo
g van dit systeem
rdere of mindere
niet weggenomen
deze aarde, maar

S. GREIJNDANUS.

De Amerikaansche „Wachter" over Prof. Dr K. Schilder.

In de Amerik. „Wachter" van 24 Jan. j.l. laten zich enkele stemmen hooren over Prof. Dr K. Schilder en zijn spreken en werken in Amerika, waarvan hier een en ander worde medegedeeld.

De D. Zwier, één der vaste medewerkers van dit weekblad, schrijft o.m.: „Herhaaldelijk toch komt het weer voor den dag, dat er in Gereformeerde kringen, zoowel in Nederland als hier, nog menschen zijn, die onraad ruiken, zoodra er iemand opstaat, die te kennen geeft, dat hij het niet in elk opzicht eens is met hetgeen bijvoorbeeld Bavinck en Kuyper geleerd hebben. En dat niettegenstaande het feit, dat beide deze theologen meer-malen getoond hebben, dat zij zich zeer wel bewust waren, dat zij het laatste woord niet hadden gesproken.

Ik heb dat zelf meer dan eens ondervonden en kan dus uit ervaring spreken. Toen ik onlangs in zake de gemeene gratie me eenige critiek op Kuyper's voorstelling veroorloofde, kreeg ik dadelijk brieven van broeders, die vreesden, dat ik niet geheel zuiver in de leer was.

Maar ik denk hier vooral aan het alarm, dat men geblazen heeft tegen de opvattingen van Dr K. Schilder van de Theologische Hoogeschool te Kampen, dien we, zooals de lezers weten, omstreeks den tijd van het verschijnen van dit artikel alhier verwachten, wiens komst we met warme belangstelling tegemoet zien, en dien we bij dezen, zooveel in het voorbijgaan, een hartelijk: „welkom in Michigan!" wenschen toe te roepen.

Ik betreur het ten zeerste, dat er over zijn Amerikaansche reis zooveel rumoer is. Daarvoor bestond er in 't minst geen noodzaak.

Daarop laat Dr Zwier volgen, wat hij reeds vóór een jaar schreef, en waarvan hij zegt: „Zóó denk ik er nu, een jaar later, nog over... Daarom zijn we werkelijk blij, dat we Dr Schilder persoonlijk mogen ontmoeten en naar hem luisteren, ook over dit onderwerp, de gemeene gratie."

De E. van Halsema, eveneens een vaste medewerker van de Amerik. „Wachter", zet zijn schrijven van de vorige week voort, en heeft het nu over Een Schilderstuk. „Nu moet ik een paar woorden wijden aan een schilderstuk. Daarmee doel ik, er naar te raden is niet moeilijk, op de lezing, gegeven door den nog bij ons in het Oosten vertoevend, hooggeëerden gast, Dr K. Schilder. Eigenlijk kunnen we reeds van schilderstukken, in het meervoud, spreken. Want ook heeft de professor reeds gepreekt. Volle kerken luisterden naar zijn met kracht en vuur gesproken woord. Magistraal was zijn behandeling van den tekst. Verrassend licht wierp hij op het verband. Teeder stelde hij zich tegenover het Woord. Schilder, de prediker, is als Schilder, de schrijver. De opmerkelijke hoorder herkent den auteur in den kanselredenaar.

Vrijdagavond 13 Januari trad Dr Schilder op voor de League of Reformed Men's Societies, in Paterson, met het onderwerp: Christus in de Bijbelsche geschiedenis.

De spreker werd geïntroduceerd als de man van de paradox, de man, die nooit in Amerika voet aan wal had gezet en er toch reeds geweest was, de man, wiens ideeën hem vooruit waren gereisd; een man, die zich in den korten tijd van zijn verblijf alhier, had doen kennen als een Apollos en Jonathan; een man, wiens geschriften hem deden kennen als man met diepen blik, een ruim evangelie, een teer gemoed; een man, die een hoedschap had voor hoofd en hart en hand; een man, in wiens banden de leerstukken niet waren stukken leer, maar als waarheden vol sap en geur; een man, begroet als de gast van overzee, de Kampenaar, Nederlander, Cosmopoliet; Strijder, Bouwer, Wachter; Auteur en Redacteur; bovenal een Vriend en Broeder in Christus.

Toen nam de professor het penseel. En maalde een schilderstuk.

Hij deed ons zien het ééne Boek, als het boek van de Zelfopenbaring Gods in Christus Jezus, een boek, dat om geloof vraagt, dat bij de vertelling van zijn geschiedenissen hooge eischen stelt, dat een bepaald licht werpt op de geschiedenis. Alle historie is door Christus bepaald en loopt niet af op „godelooze", maar op „Christelijke" wijze. Openbaring twaalf teekent met een enkele pennestreek geheel het Oude Verbond: de draak staat voor de vrouw, die baren zal. In den strijd tusschen beest en Geest is Satan machteloos. Ook het Nieuwe Verbond staat daar geteekend door een enkele lijn: niet alleen Christus, ook de kerk, zal ten hemel varen. In de gansche geschiedenis gaat het om de Kerk, om Christus, om God. Mannen als Abraham en David moeten in het licht van Bethlehem worden geplaatst. Bij het instellen gaat het om de hoofdzak. Cultuurkwesties zijn van ondergeschikt belang als het om den Christus gaat. De geschiedenis in de Schrift is Verbondsgeschiedenis. Abraham heeft daarin een eigen plaats, en David, en Jesaja. De geschiedenis herhaalt zich niet. Het wonder ook niet. Los Angeles, Boston, Möttlingen willen het wonder wel herhalen, maar slagen daarin niet. Bij een nieuw begin luiden de wonderklokken om de aandacht te trekken, maar als de preek begint, houdt de klok stil. We hebben nu het Woord en het sacrament, die meer voor ons zijn dan de herleving van Dorcas. Wel zal de antichrist straks wonderen doen, maar dit zijn wonderen der leugen. Zijn volgelingen moeten zien. Gods kinderen gelooven. Ook dan. De historie eindigt Christelijk en God zal zijn alles in allen.

Het doek was af.
Nog enkele vragen.
't Was een koude, stormachtige avond. De sneeuw-

jacht hinderde het verkeer. De van heinde en ver gekomenen keerden huiswaarts, met sneeuw aan de voeten, maar met de visie van het schilderstuk in het hart."

De Hoofdredacteur, Dr H. Keegstra, schrijft een artikel over „Christ on Trial", het tweede, in het Engelsch vertaalde, deel van het groote driedeelige werk van Prof. Dr K. Schilder: „Christus in Zijn lijden". Hij prijst dit werk zeer en beveelt het warm aan. „Een welgeordende schat van waarheden is er ook in dit deel verwerkt... Dit boek is ook voor gewone, verstandige menschen heel wel genietbaar... We hopen, dat dit werk een ruim deeltje in ons land vinde. Daar zijn vele werken en werkjes geschreven over de lijdens-geschiedenis... Passie-preeken en meditaties, waarin wel van alles en nog wat van Judas, Petrus, Annas, Kafas, Pilatus, Herodes en velen meer en... ja ook wel veel liefs en medelijden-wekkends van Jezus geschreven is, maar zonder den ondergrond van de waarheid der voldoening en van Gods verlossingsplan in Zijn eeuwigen raad, geven mij gewoonlijk meer ergernis dan stichting.

Daarom verheugen we ons in deze vertaling van het werk van Dr Schilder."

Hij herhaalt in dit artikel wat hij verleden jaar bij het verschijnen van het eerste deel in het Engelsch schreef. „Dit werk heeft voortreffelijkheden boven de meeste andere van dat soort. Daarin is getrouwe uit-legging (expositie) van het Woord met een exegetische nauwkeurigheid, die voor de beste commentaren niet onder doet. De lijdensgeschiedenis wordt tot in hare fijnste bijzonderheden op schitterende wijze voor-gesteld..."

S. GREIJNDANUS.

De Groote Catechismus van Zacharias Ursinus. (XXII.)

218. *Daar wij dan zelfs niet bewaam zijn om iets goeds, als uit onszelven, te denken, zullen wij ons dan maar ondertusschen zoolang overgeven aan ongelooft en andere zonden, terwijl wij afwachten of wij door den Heiligen Geest tot verbetering zullen voortgedreept worden?*

Zoo moet men niet doen; en geen enkele uitverkorene doet zóó.

Ten eerste toch, als wij zóó doen, veroordeelt ons ons geweten.

Ten tweede, indien God ons, terwijl wij in ons opzet om te zondigen volharden, uit dit leven wegneemt, gaan wij voor eeuwig verloren.

Ten derde, de H. Geest sleurt ons niet mee of dwingt ons niet, tegen wil en dank, om te gelooven en ons te bekeeren; maar door het gehoorde en overdachte Woord Gods, vernieuwt en beweegt Hij onzen wil en ons hart, zoodat wij van ganser harte begeeren door Hem geregeerd te worden.

219. *Maar wanneer dan volstrekt alleen zalig worden, die God van eeuwigheid tot de zaligheid heeft uitverkoren, hoe kunt gij vast weten, dat de belofte der genade op u slaat?*, daar gij niet weet, of gij uitverkoren zijt?

Dat kan ik zeker weten, omdat ik de genade Gods, mij aangeboden, met een waar geloof omhels; hieruit, als uit den zekersten bewijsgrond²⁾, weet ik, dat ik door God tot het eeuwige leven ben uitverkoren, en altijd (daartoe) moet bewaard worden³⁾.

Want indien God mij niet van eeuwigheid verkoren had, zou Hij mij nooit met den Geest der aanneming begiftigd hebben⁴⁾.

220. *Maar hoe kunt gij door het geloof de belofte der genade op uzelf toepassen?*, daar gij met zóóvele zonden, op zóó vielerlei manier, besmet zijt?

Ten eerste, omdat God Zijn barmhartigheid aldus openbaard heeft, dat Hij alle zonden aan wie geloof wil vergeven, hoevele en hoe groot ze ook wezen mogen.

Ten tweede, omdat de verdienste van Christus on-eindig grooter is dan alle zonden niet slechts van mij, maar ook van alle menschen.

Ten derde, omdat God mij voorschrijft, dat ik zal gelooven in Christus, hoeveel ik ook moge gezondigd hebben; en tevens verzekert, dat niet-gelooven een zonde is grooter dan alle andere, die door eenig mensch kunnen bedreven worden⁵⁾.

Juist om deze reden dus, dat ik mijn God met zóó groote en zóó vele zonden beleedigd heb, zal ik niet óók nog deze verreweg grootste zonde er bij voegen, dat ik als een ondankbare Zijn barmhartigheid en het voor mij vergoten bloed van den Zoon Gods zal verteren.

R. G. B.

8) quomodo statuere potes promissionem gratiae ad te pertinere?

9) tanquam certissimo argumento.

10) et perpetuo servandum esse.

11) Ursinus ziet dus in het geloof zelf het bewijs der uit-verkiezing en 't bewijs, dat ons den Geest der aanneming is geschonken.

12) tibi applicare promissam gratiam.

13) Ursinus acht ongelooft dus niet een kleine zonde, maar de grootste zonde. Velen verstaan dit tegenwoordig niet meer. Twijfelen aan Gods beloften wordt vergevoelikt, door sommigen zelfs als een kenmerk gezien, dat men het zeer ernstig neemt. Ursinus noemt het echter een peccatum longe maximum als wij in ongelooft Gods barmhartigheid en 't bloed van Christus verteren.

Kerkelijke Statistiek.

Van verschillende zijden ontving de redactie blijken van belangstelling voor het artikel van A. M. L. over de kerkelijke statistiek, voorkomende in het Oudejaars-nummer van ons blad.

Met het oog daarop wordt thans meegedeeld, dat de schrijver van het artikel is de heer A. M. Lindeboom, Van Blankenburgstraat 11, Den Haag, die gaarne eventuele op- en aanmerkingen over zijn artikel zal ont-vangen.

Hulp opleiding predikant Argentinië.

Het is met dankbaarheid, dat we ook deze week weer een gift mogen verantwoorden. Er kwam namelijk per

Iedere dag een.....

Iedere dag een....

Ja, wat een....?

Vraag dat maar aan uw kinderen met hun groote opmerkingsgave en hun ontvankelijk gemoed. Tien tegen één dat zij u vlot bescheid doen: Wel, Pa, dat staat immers in ONZE krant? Iedere dag een glaasje Bols....

Ja, ONZE krant is BIJ, tegenwoordig! Steeds Vooruit is haar devies.

Natuurlijk is dat niet voor u geschreven, moe-dertje, met uw groot gezin. Waar zoudt gij dat van moeten doen? Ik weet heel goed dat uw bede, uw snik is: Iedere dag een snee brood voor mijn kinderen! Soms, als het zoo Donderdag wordt, dan knijpt het, nietwaar? Maar de Heere helpt en, om dan Zaterdag te knielen en te mo-gen zeggen: Hemelsche Vader, ik dankU, dat Gij mij iederen dag een boterham hebt gegeven voor mijn jongens en meisjes! Hè, dan trilt het in je ziel, als je er weer zoo doorgesleurd bent, dan moet je het zingen: Gij hebt m'in 't hart meer vreugd gegeven, dan anderen smaken in een tijd, Als zij door aardsch geluk verheven, bij koorn en most wellustig leven....

Dat is ook niet voor jullie geschreven, mijn beste catechisanten. Ik weet, dat het jullie groote zorg is iederen dag een maatje brandstof te krijgen. Je hebt mij laatst leelijk in de kou laten zitten, toen 's Woensdags het geld op was. De melkboer wou een halve kan poffen voor de baby, maar de kolenbaas poffte niet. Maar je sprak je man moed in, vrouwtje, toen je zoo monter zei: overmorgen gaat de kachel weer aan!

Ook voor u is dat niet bedoeld, broeder candi-daat! Jij bent al blij als je hospita je iederen dag een kop slappe thee wil brengen, ofschoon je met de huur van je cubiculum wat ten achter bent geraakt. Als je nu maar gauw een preekver-zoekje krijgt kan je misschien weer even het hoofd boven water houden.

Dat is ook voor u niet geschreven, weleerwaar-de Retel, daar op uw arme Friesche heide. Gij denkt natuurlijk: Had ik het geld van al die glaasjes maar om de ergste nooden te stillen, die in de huisjes en hutten worden geleden! En gij, collega Ter Haar, ik zie u al vurig opspringen en uitroepen: Stuurden ze die kostelijke centen maar naar ons om de arme Vlamingen met het evangelie bekend te maken. Gij, onvermoeide Kap-teijn zegt: Schenkt liever een beker koud water voor de arme Joodsche ballingen! En gij, waarde Schotvanger, pleit om u een liter benzine te tap-pen voor uw evangelie-wagen. Ik versta dat, man-nen. Ik zucht ook: gaven ze mij het geld van die glaasjes maar, dan behoefde ik die Zondags-school niet te sluiten, waar de kindertjes uit de woonkazerne van den Heere Jezus hooren.

Het is anders wel een aardig plaatje, die affiche van Bols! Die massieve kop met die blikkerende tanden! Op Jeremia lijkt hij weliswaar niet veel. Op Paulus evenmin. Toch ligt het mij zoo bij, dat ik hem wel ken. Wacht eens, ja, dat is hem! Ik heb hem eens zeer nauwkeurig door een groot menschenkenner hooren beschrijven: „Welker deel in dit leven is, welker God is de buik, welker heerlijkheid is in hun schande, dewelke aardsche dingen bedenken".

't Lijkt sprékend! Misschien kan ons Traktaat-ge-nootschap het cliché eens leenen voor een trak-taatje, het zou wel inslaan, denk ik.

Die drankbestrijding lijkt mij anders heelmaal overbodig.

„Uit uw huis en van uw tafel!" heeft de groote Kuyper gezegd.

Ouzin! Ziet u dronken menschen langs den weg loopen? Ik niet! Dat zag je vroeger wel, maar tegenwoordig loopen ze niet meer, zij rijden motor en auto. Iederen dag een doode! Nou ja, nou ja, dat behoefte jou kind toch niet te wezen, ze kun-nen net zoo goed het kind van een ander overrij-den. Ook komen er menschen ten val, iederen dag een schaa-pje.... Nou ja, als je zwak bent moet je het niet doen. Dan moet je ook ONZE krant niet lezen, want die zou je in de verleiding brengen. Daar hebben wij toch de „Goede Tijding" voor en de „Elisabethsbode"?

Dus iederen dag een... prosit! Santjes, dankje! Tusschen twee haakjes, dat was een mooie rede van onze goede Koningin over de geestelijke en zedelijke herbewapening.

Nou en of, maar wat zijn die wereldsche men-schen toch blind en verhard hé. Ja, zeg dat wel, ze leven alsof er geen oordeelen op aarde zijn.

Nou tot kijk hoor! Je weet het hé, iederen dag een....

N. B.

girobiljet-no. 41 een gift van f 5,— „voor Student Argen-tinië", afkomstig van N. N. te B.

Hartelijk dank voor dit blijk van belangstelling! We herinneren weer aan het gironummer van Prof. Schilder: 127278. L. DOEKES.